

Παράκληση εἰς τὸν Ἅγιον Νικόλαον Πλανᾶν



Εὐλόγησαντος τοῦ ἱερέως ἀρχόμεθα ἀναγινώσκοντες τον ΡΜΒ' (142) Ψαλμόν.
Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν. ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου, ἐκάθισε μέ ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκροῦς αἰῶνος καὶ ἠκηδίασεν ἔπ' ἐμέ τὸ πνεῦμά μου, ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ καρδίᾳ μου. Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πάσι τοῖς ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων. διεπέτασα πρὸς σέ τὰς χεῖράς μου, ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρος σοί. Ταχύ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τὸ πνεῦμά μου μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἅπ' ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον. ἀκουστόν ποιήσον μοί τὸ πρῶν τὸ ἔλεός σου, ὅτι ἐπὶ σοῖ ἠλπισα γνώρισον μοί, Κύριε, ὁδόν, ἐν ἣ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σέ ἦρα τὴν ψυχὴν μου ἐξελοῦ μέ ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, ὅτι πρὸς σέ κατέφυγον. δίδαξον μέ τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σύ εἶ ὁ Θεός μου τὸ πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὀδηγήσει μέ ἐν γῆ εὐθείᾳ. Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις μέ, ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου καὶ ἐν τῷ ἔλεει σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλός σου εἰμι.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχ. α'. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος

αὐτοῦ.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχος β'. Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἠμυνάμην
αὐτοῦς.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχος γ'. Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.
Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Εἶτα τα τροπάρια τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Οἱ Νικοδήμου συμπολιταὶ προσέλθετε καὶ σὺν ἐκείνῳ τὸν Πλανᾶν ἀπαντήσατε
τὸν μετ' Ἐκεῖνον ἅγιον ὑμῶν καὶ πανηγυρίσατε τῷ Θεῷ ἐκβοῶντες, Δέσποτα
ὑμνοῦμεν Σε, τὸν ἐσχάτους τοῖς χρόνοις προσενεγκόντα ἅγιον κλεινὸν δεῦτερον
ἄλλον Νικόλαον ὄσιον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε, τὰς δυναστείας Σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι, εἰμὴ γὰρ
Σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσοῦτων κινδύνων; Τίς δὲ
διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ Σοῦ, Σοὺς γὰρ
δούλους σώζεις αἰεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ὁ Ν' (50) Ψαλμός.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τό μέγα ἔλεός Σου καὶ κατὰ τό πλῆθος τῶν
οἰκτιρμῶν Σου, ἐξάλειψον τό ἀνόμημά μου. Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς
ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με. Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ
γινώσκω καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διὰ παντός. Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον καὶ
τό πονηρὸν ἐνώπιόν Σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις Σου καὶ
νικήσης ἐν τῷ κρίνεσθαί Σε. Ἴδου γάρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην καὶ ἐν ἁμαρτίαις
ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου. Ἴδου γάρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια
τῆς σοφίας Σου ἐδήλωσάς μοι. Ῥαντιεῖς με ὑσώπῳ καὶ καθαρισθήσομαι,
πλυνεῖς με καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ
εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα. Ἀπόστρεψον τό πρόσωπόν
Σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον. Καρδίαν
καθαράν κτίσον ἐν ἐμοί ὁ Θεός καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις
μου. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου Σου καὶ τό Πνεῦμα Σου τό Ἅγιον μὴ
ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ. Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου Σου καὶ πνεύματι
ἠγεμονικῶ στήριξόν με. Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς Σου καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σέ

ἐπιστρέψουσιν. Ῥῦσαι με ἐξ αἱμάτων ὁ Θεός, ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου, ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσα μου τὴν δικαιοσύνην Σου. Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις καὶ τό στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν Σου. Ὅτι, εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν, ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεός οὐκ ἐξουδενώσει. Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ Σου τὴν Σιών καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τεῖχη Ἱερουσαλήμ. Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα. Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τό θυσιαστήριόν Σου μόσχους.

Καὶ ὁ Κανών.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Ὅσιων ὁμόσκηνος, ὦ Πλανᾶ, Νικόλαε πάτερ, σύ γενόμενος, ἐπειδάν, ὁσίως κεκοίμησαι Κυρίῳ ὃν ἐκδυσώπει πταισμάτων μέ ρύσασθαι.

Πατέρων ὁμόζηλος, ὦ Πλανᾶ, Νικόλαε πάτερ διετέλεσας, ἱεράν τὴν θείαν τελῶν σύ Λειτουργίαν καὶ ὁσημέραι ὡς οὔτοι δεόμενος.

Λουόμενος δάκρυσιν, ὦ Πλανᾶ, Νικόλαε πάτερ, κατανύξεως γεηρᾶς, προσηύχεσο ὅσιε Κυρίῳ ἐντειλαμένοις τὴν ἄφεισιν δίδοσθαι.

Θεοτοκίον

Ἀπάντων τά πταίσματα, ὦ Πλανᾶ, Νικόλαε πάτερ, ἐπωμίζεσο ἐν χαρᾶ καὶ πᾶσιν ἐπήρκεσας προθύμως τῇ Θεοτόκῳ αἰεὶ προσευχόμενος.

Ὡδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Νάξου νήσου βλαστός τε καὶ παραδείσου ὁ δεύτερος μετὰ Νικοδήμου ἐγένου ὦ συνορμώμενος καθικετεύεις νῦν τόν Σόν Θεόν καὶ Δεσπότην τοῖς Ναξίοις δίδοσθαι χάριν καὶ ἔλεος.

Ἀγιώτατε πάτερ τῆς Βουλιαγμένης ὁ ἐνθερμος καὶ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Προδρόμου θύτης γενόμενος ταῖς ἱεραῖς σου λιταῖς τόν Σόν Θεόν ἐκδυσώπει φωτισμόν δωρήσασθαι καὶ θεῖον ἔλεος.

Σεραφεῖμ καὶ τῶν ἄλλων Ταγμάτων τρόπον μιμούμενος ἔζεις ἐν γῆ ὡς ἀκτῆμων καὶ οὐχ ὡς ἔνυλος περιουσίαν σου τοῖς συγγενέσι προσνείμας καὶ τό σόν βαλάντιον πτωχοῖς κενούμενος.

Θεοτοκίον.

Παραμύθιον πᾶσιν ἁμαρτωλοῖς σύ γενόμενος καὶ τῇ Θεοτόκῳ ἐκθύμως σύ

προσευχόμενος ἐν Ἐλισσαίου Ναῶ τάς ἀγρυπνίας ἐτέλεις καί ἐκ γῆς ἀνύψωνες πάντα ὡς ἔνθεος.

Ὡδή δ'. Εἰσακήκοα Κύριε

Λύπην πᾶσαν ἐμάκρυνας, τῶν μυχῶν ψυχῆς σου, ὅτε σύ ἔμεινας τῆς συζύγου δίχα, ὅσιν καί μονήρη βίον ἐπεπόθησας.

Ἀπηνῆσο Νικόλαε, τῆς σαρκός σου πᾶσαν τυχόν εὐπάθειαν καί ἐβίωσας ὡς Ἄγγελος ἐπί γῆς ἔχων αὐτοκράτορα.

Ναίων, πάτερ Νικόλαε, ἐν βοῇ ὑδάτων πολλῶν ἐνίστε τοῖς ποσίν ἀβρόχοις ἔφθασας Ναῶ Ἐλισσαίου καί ἠγγύπησας.

Θεοτοκίον.

Ὡρας πλείστας, πανόσιε, Σοῦ δεήσεις θείας Θεῶ ἀνέφηρες, Θεοτόκου δέ ἀνέμενες τήν θερμήν πρεσβείαν προαιτούμενος.

Ὡδή ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Μόνε ἀγαθέ πανοικτίρμων καί φιλόφρονε ταῖς Νικολάου λιταῖς τοῦ Πλανᾶ τήν σὴν εἰρήνην νῦν δός μοι καί ἄφεςιν.

Ἐλεος, τάνύν, ἐλεῆμον καί φιλόφρονε, ταῖς τοῦ ὁσίου ἐνθέρμοις εὐχαῖς πᾶσι δίδου, καί πταισμάτων τήν συγχώρησιν.

Νόμου, ἀγαθέ, σύ γενόμενος ὑπήκοος νομοθέτησόν με θεῖαις διδαχαῖς ἵνα εὕρω τοῦ Χριστοῦ ὁδόν τήν ἀσφαλτον.

Θεοτοκίον.

Ὅλην, ἀγαθή, σύ Παντάνασσά μου Δέσποινα τήν σὴν εὖνοιαν καί θεῖαν στοργήν Νικολάου ταῖς εὐχαῖς δίδου μοι, δέομαι.

Ὡδή στ'. Τήν δέησιν.

Ἰκέτευε, ὦ Νικόλαε πάτερ, Πρόδρομόν τε καί προφήτην Ἐλισσαῖον οὓς φλογερῶς, ἐλειτούργεις, παμμάκαρ, τό καθ' ἡμέραν ὡς θύτην δεόμενος καί δίδου πᾶσιν τήν εὐχὴν προφητῶν καί ὁσίων, πανάγιε.

Σοῦ δέομαι, σαῖς πρεσβείαις ρῦσαι με, ἀμφιβλήστρω τοῦ ἐχθροῦ ἐμπεσόντα καί ἀσφαλῆ καί ἀσινῆ τήρησόν με, ἐν τῇ ζωῇ τῇ παρούσῃ, ὦ ἄγιε, καί δίδου μοι τήν σὴν εὐχὴν ἵνα εὕρω καλῶν τήν ἀκρόρροϊαν.

Ἐλεύθερον τῶν παθῶν ποιήσόν με καί ποικίλων πειρασμῶν τε καί νόσων ὅσαι τάνῦν κατατρύχουσι σῶμα μου, τό θνήτον καί φθάρτον τέ καί δείλαιον καί δίδου μοι ρῶσιν, ἰσχύν καί ὑγείαν καί θείαν βοήθειαν.

Θεοτόκιον.

Πανύμνητε, παναγία πρέσβειρα ταῖς θερμαῖς Νικολάου πρεσβείαις πᾶσιν ἡμῖν τοῖς οἰκτρῶς δεομένοις δίδου παισιμάτων συγγνώμην καί ἄφεισιν καί σοῦ τήν θείαν ἀρωγήν ἵνα φύγωμεν κόσμου εὐπάθειαν.

Νικόλαε τήν δασιλιῆ Κυρίου χάριν λαμβάνων ἐπί ἡμᾶς τούς Ναξίους ταύτην ἐπίχεε καί φώτισον τάς καρδίας ἀπάντων.

Ἄχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκούσα, δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν..

Αἵτησις καί τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος β'

ὦ Νικόλαε Πλανᾶ παμμακάριστε καί τῆς Νάξου υἱέ εὐκλεέστατε Νικοδήμω, τῷ τοῦ Ἁγίου Ὁρους θαυμαστῷ συμπροσεύχου ἔσαεὶ πρό τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ καί πατρός ἡμῶν Ἄγιε, ἵνα σῆ γενετείρα καί πάση ψυχῇ ἀθλίᾳ, ἵλεως γένηται τάνῦν καί οἰκτίρμων, θεοδόξαστε.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον.

Στίχος. Καυχῆσονται Ὅσιοι ἐν δόξῃ, καί ἀγαλλιάσονται ἐπὶ τῶν κοιτῶν αὐτῶν.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (ιγ', 1 - 9)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παρῆσαν τινες ἀπαγγέλλοντες τῷ Ἰησοῦ περὶ τῶν Γαλιλαίων, ὧν τὸ αἷμα Πιλαῶτος ἔμιξε μετὰ τῶν θυσιῶν αὐτῶν. Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· δοκεῖτε ὅτι οἱ Γαλιλαῖοι οὗτοι ἀμαρτωλοὶ παρὰ πάντας τοὺς Γαλιλαίους ἐγένοντο, ὅτι τοιαῦτα πεπόνθασιν; Οὐχί, λέγω ὑμῖν, ἀλλ' ἐὰν μὴ μετανοῆτε, πάντες ὡσαύτως ἀπολειῖσθε. Ἦ ἐκεῖνοι οἱ δέκα καὶ ὀκτώ, ἐφ' οὓς ἔπεσεν ὁ πύργος ἐν τῷ Σιλωὰμ καὶ ἀπέκτεινεν αὐτούς, δοκεῖτε ὅτι οὗτοι ὀφειλέται ἐγένοντο παρὰ πάντας τοὺς ἀνθρώπους τοὺς κατοικοῦντας ἐν Ἱερουσαλήμ; Οὐχί, λέγω ὑμῖν, ἀλλ' ἐὰν μὴ μετανοήσητε, πάντες ὁμοίως ἀπολειῖσθε. Ἔλεγε δὲ ταύτην τὴν παραβολὴν· συκῆν εἶχε τις ἐν τῷ ἀμπελῶνι αὐτοῦ πεφυτευμένην, καὶ ἦλθε ζητῶν καρπὸν ἐν αὐτῇ, καὶ οὐχ εὔρεν. Εἶπε δὲ πρὸς τὸν ἀμπελουργόν· ἰδοὺ τρία ἔτη ἔρχομαι ζητῶν καρπὸν ἐν τῇ συκῇ ταύτῃ, καὶ οὐχ εὐρίσκω· ἔκκοψον αὐτήν· ἵνατί καὶ τὴν γῆν καταργεῖ; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτῷ· κύριε, ἄφες αὐτήν καὶ τοῦτο τὸ ἔτος, ἕως ὅτου σκάψω περὶ αὐτήν

καὶ βάλω κόπρια. Κὰν μὲν ποιήσῃ καρπὸν· εἰ δὲ μήγε, εἰς τὸ μέλλον ἐκκόψεις αὐτήν.

Δόξα.

Ταῖς τοῦ σου Ὁσίου, πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου, πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Προσόμοιον.

Ἦχος πλ. β´. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὅλην ἀποθέμενος Θεῷ Πλανᾶ τὴν καρδίαν παμμάκαρ Νικόλαε ἐκ παιδός ἐπόθησας ζῆν ὡς ἄριστα καὶ κατηκολούθησας μετὰ σὴν χηρείαν ἱερέως τὸ λειτούργημα καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πνευματικοῦ πατρός, καὶ ἠρίστευσας ἐν θαύμασι πλείστοις καὶ στάσεσι παννύχοις, ἱερέ, οὐρανοφάντορ πατὴρ ἡμῶν, ὅθεν σε γεραίρομεν.

Τὸ. Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαὸν σου...

Ὠδὴ ζ´. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἡμῶν τῶν σὲ ὑμνοῦντων, ὦ πάτερ θεοφόρε γενοῦ εὐήκοος καὶ δέξαι τὰς δεήσεις καὶ ἐξομολογήσεις τῶν Ναξίων ἀοίδιμε καὶ πᾶσι δίδου χαρὰν καὶ ποθητὴν ὑγείαν.

Ρεόντων τῶν τοῦ βίου ἀποδήμησας πάτερ καὶ ἠκολούθησας τοῖς ἴχνεσι Κυρίου καὶ Σωτῆρος τοῦ κόσμου καὶ Αὐτῷ προσανέθηκας τὴν ἱεράν σου ψυχὴν μιμούμενος πατέρας.

Καρδίαν σου ὁσίαν καιομένη ἀπαύστως σὺ προσαπέδειξας τῷ πόθῳ τοῦ Κυρίου, ὡς λαμπάδα ἐν σκότει, καὶ ἱεράτευσας γενόμενός τε λειτουργός θαυματουργός καὶ μύστης.

Θεοτοκίον.

Ἐμοῦ τοῦ τρισαθλίου τὰς δεήσεις προσδέχου ὦ Μῆτερ πάναγνε λιταῖς τοῦ Νικολάου, τοῦ Πλανᾶ, τοῦ Ναξίου καὶ νῦν ἀνάγαγε τὴν αἴτησίν μου σῶ Υἱῶ ἵνα ρυσθῶ τοῦ πλάνου.

Ὡδή η'. Τὸν Βασιλέα.

Σῶμα σου, πάτερ, ταπεινῶν ἐν νηστείαις χαμευνίαις, ἀγρυπνίαις ἄλλαις, πολλαῖς κακοπαθείαις, ὠμίλεις μετ' ἀγγέλων.

Επί τῶν τοίχων προσκυνῶν τοὺς ἁγίους, σοῦ τὸ δέμας τὸ μικρὸν κατεγέλας βλέπων, ὡς ἐκεῖνοι ἔτεινὸν σοι τοὺς πόδας.

Ναξίων δῆμοι καὶ Παρίων ὡσαύτως προσκυνοῦμεν τῷ Ναῶ Νικολάου ὄνπερ νῦν προδήλως ἠγείραμεν ἐκ πόθου.

Θεοτοκίον.

Ἴδε Παρθένε, Θεοτόκε Μαρία, Νικολάου τοῦ Πλανᾶ τὰ τεκνία καὶ δὸς δὴ τοῦ Υἱοῦ σου τὴν θείαν προστασίαν.

Ὡδή θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Κυρίως τῶν Ναξίων λαὸς καὶ Ἀθηνῶν τε συμπατριῶται καὶ φίλοι Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ σὲ ἀνυμνοῦμεν ἀπαύστως Πλανᾶ Νικόλαε.

Ὅριον τῶν τῆς Νάξου, Ἀθηνῶν τε ἐπίσης μακράν ἐξῆλθεν ἡ φήμη σου Πάτερ Πλανᾶ καὶ σοὶ προσέτρεχον πάντες ἐκ πεποιθήσεως.

Δίδου μοι τὴν σὴν χάριν ὀσιώτατε πάτερ, καὶ τὸ σὸν ἔλεος δέομαι θεῖε Πλανᾶ ἵν' εὕρω λύσιν πταισμάτων τῶν συνθλιβόντων με.

Θεοτοκίον.

Παρθένε Θεοτόκε, Ἄχραντε Μαρία, σὺν Νικολάῳ δυσώπει Χριστόν τόν Θεόν τοῦ εὐαρέστως με πράττειν θεῖα προστάγματα.

Ἄξιον ἔστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν Σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀιμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ· τὴν ἀδιαφθόρως Θεόν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον Σέ μεγαλύνομεν.

Καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια,

Τὸν ἐν ἱερεῦσι τερατοῦργον καὶ τὸν ἐν λευίταις ἀνεξάντλητον λειτουργόν πεντήκοντα χρόνους εὐχόμενον Κυρίῳ Νικόλαον τὸν νέον πάντες τιμήσωμεν.

Τὸν τῆς νήσου Νάξου νέον βλαστὸν καὶ τῶν Ἀθηναίων ἱερώτατον λειτουργόν, Πλανᾶν τὸν πατέρα καὶ θεῖον ἀριστέα ἐν ὕμνοις πανεύφημοις νῦν καταστέψωμεν.

Τὸν Παπαδιαμάντη ὁμόφρονα καὶ Μωραϊτίδη φίλον ἔμπιστον ἐκλεκτὸν τὸν θεῖον ποιμένα εἰς Ἴλισσοῦ πεδία καὶ Βουλιαγμένης δήπου νῦν εὐφημήσωμεν.

Τὸν τῆς ἐγκρατείας μύστην τρανόν καὶ τῆς ἀγρυπνίας τὸν ὠραῖον μυσταγωγὸν τὸν ἐν ἐσχάτοις χρόνοις βιώσαντα ἀμέμπτως Νικόλαον τὸν θεῖον ἀνευφημήσωμεν.

Τὸν ποσὶν ἀβρόχοις ὑπὸ βροχὴν βαδίζοντα φθάσαι Ἐλισσαίου ἐν τῷ Ναῶ καὶ πλείστοις ἐν ἄλλοις σημείοις τὸν δειχθέντα θαυματουργὸν πατέρα συνεορτάσωμεν.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες, μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὸ Τρισάγιον

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. (Τρίς).

Δόξα Πατρί, καὶ Υἱῷ, καὶ ἀγίῳ Πνεύματι,

καὶ νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς· Κύριε, ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῶν· Ἅγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον.

Δόξα Πατρί...

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀγιασθήτω τό ὄνομά σου· ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου· γενηθήτω τό θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τόν ἄρτον ἡμῶν τόν ἐπιούσιον δός ἡμῖν σήμερον· καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν· καὶ μή εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλά ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπό τοῦ πονηροῦ.

Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

καὶ τὰ Τροπάρια ταῦτα. Ἦχος πλ. β´.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, πάσης γὰρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην Σοι τὴν ἰκεσίαν, ὡς Δεσπότη, οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα.

Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς, ἐπί Σοί γάρ πεποιθᾶμεν. Μή ὀργισθῆς ἡμῖν σφόδρα, μηδέ μνησθῆς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν. Ἄλλ' ἐπίβλεψον καί νῦν ὡς εὐσπλαχνος καί λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. Σύ γάρ εἶ Θεός ἡμῶν καί ἡμεῖς λαός Σου, πάντες ἔργα χειρῶν Σου καί τό ὄνομά Σου ἐπικεκλήμεθα.

Καί νῦν.

Τῆς εὐσπλαχνίας τήν πύλην ἄνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἐλπίζοντες εἰς Σέ μή ἀστοχήσομεν, ῥυσθειήμεν διά Σοῦ τῶν περιστάσεων· Σύ γάρ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

Καί τὸ τροπᾶριον. Ἦχος α'.

Τὰς τοῦ πλάνου παγίδας ἐκφυγῶν ἱερώτατε, ἀπλανῶς ἐπορεύθης διά βίου πατήρ ἡμῶν, Νικόλαε αἰοίδιμε Πλανᾶ, οὐράνια χαρίσματα λαβῶν, ἀγρυπνίαις καί νηστείαις, ἱερουργῶν ὁσίως τῷ Κυρίῳ σου* ὃν περ καθικετεύων ἐκτενῶς, Νάξιον ἱεράτευμα, πρέσβευε δωρηθῆναι καί ἡμῖν τὸ θεῖον ἔλεος.

Ἐκτενῆς καί Ἀπόλυσις, μεθ' ἣν ψάλλομεν τα ἐξῆς

Ἦχος β' Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου Σε νεκρὸν.

Δεῦτε νῦν κατίδωμεν πιστοὶ θαῦμα συντελούμενον μέγα ἐν τοῖς ἐσχάτοις καιροῖς ἐκ τῆς Νάξου ἅγιον νέον φανέντα ἡμῖν τὸν Πλανᾶν τὸν Νικόλαον, τὸν θαύμασι πλεῖστοις τοὺς ἁγίους φθάσαντα τῶν παλαιῶν γενεῶν καί τὸν θαυμαστώσαντα τοῦτον ἅγιον Θεὸν καί Πατέρα πάντες εὐγνωμόνως συνδοξάσωμεν.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων Σου, καί λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καί θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς Σέ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην Σου.

Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν,
Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καί σῶσον ἡμᾶς,
Ἀμήν.

Δίστιχον.

Νικόλαέ μου κλεινέ Νάξου
Νικόδημον δέξαι γράψοντά σοι Κανόνα.